

מסוכן לחי"אדם וביטחוננו

מהמותן ועד הירך, זבעת ניקווה הוצאה מתוכה כמות של שני ליטר מוגלה. רק אז נזכר מישוהו בעבירותיו של משה לוי, ובכיו נזיו "מזריק הנפט". הרופאים הצליחו להציל את חייו של דרור, שעמד על סף המוות, ומשה לוי נעצר ונחקר.

גם בשלב זה, אחרי שחיו ניצלו בנס, לא האמין דרור שידרו וחברולתא, משה לוי, הוא שעשה בו את המעשים הנוראים הללו. בבקשת-המעצר עד תום ההליכים, שהגיש שר התביעה, כתבה: "משה לוי מהווה סכנה לחיי אדם ולביטחוננו". חבל ששילטונות הכי לא לא זכרו זאת בעוד מועד. יש לשער שאם דרור יגיש תביעת-ניזקין נגד המדינה, יזכה כסכום גדול.

אין אמנם עונש מרתיע לאדם שנדרון כבר קודם לכן ל-46 שנות-מאסר, אבל אולי יבינו שילטונות-הכלא שאסור לצרף כזוג לתא המאסר של משה לוי בעתיד.

לאמו האלמנה של דרור, והזמין אותו לגור בתאו.

על פי כתב-האישום, שהגישה התובעת שלומית אריאל, חזר משה לוי לתבנית הקבועה של יחסיו עם האהובים עליו. הוא סימם את דרור ועשה בו מעשי-סרום. כאחת הפעמים, באפריל 1988, החריר סיכת ביטחון חסי-רתראש לתוך איבר-מינו של דרור, כשהצי עיר היה מסומם. דלקת קשה התפתחה באיבר-המיין של דרור, ורק תמונת רנטגן גילתה לרופאים הנדהמים את הסיכה חסרת-הראש התקועה עמוק עמוק בצינור השופכה של האסיר.

גם אחרי שהוצאה הסיכה מגופו של דרור, הוא הוחזר להתגורר בתא אחד עם מזריקי הנפט, שנתן כספים לאמו האלמנה ושטיפל בדרור במסירות מעוררת הערצה.

באוקטובר 1988 התגלו מורסות גדולות ומזוורות בגופו של דרור. אחת מהן התפשטה

מסויים של מופרעות נפשית, אולם בית-המישפט לא קיבל זאת. על לוי הוטלו 46 שנות-מאסר, שהן בעצם מאסר עולם וחצי. אי-אפשר היה לשכוח את לוי, לא רק בגלל מעשיו הנוראים ועונשו הכבד, אלא גם בגלל פרצופו התמים והתמיב, שנראה מנותק ורחוק לגמרי מהמעשים המיפלצתיים.

בכלא הצליח להשיג תנאים מיוחדים בני לל כישרונותיו הרבים בתיקוני-חשמל, ובגן לל חריצותו הרבה. כמתחוק החשמל היתה לו גישה חופשית לכל מחלקות הכלא. הוא התנגד לנקות את המרפאה ולעבוד במיפעלי-הצינור והגראפיקה בכלא. שם היו חומרים שרניים, כמו טרפנטין וצבעים.

באגף ו' בכלא רמלה, שם היה כלוא, הכיר משה לוי את דרור לוי, שהיה כלוא גם הוא באותו האגף. השניים התיידדו, והחלו רואים עצמם בני-מישפחה. המבוגר השפיע כל טוב על ידידו הצעיר. מזריקי-הנפט נתן כספים

על משה לוי כעל האיש שמסר להם את סוד מערכת-האזעקה ושיתף איתם פעולה. הרירה שנפרצה היתה דירתו של ארנון מילצ'ין בהרצליה, וחלק מהתמונות נמצאו והוחזרו לו.

כאשר השתחרר משה לוי מהכלא וחזר הביתה, הוריעה לו אשתו שהיא רוצה להתגרש. הוא לקח אותה לטיול בשווייץ, התחנן לפניה שלא תעזוב אותו, ולבסוף התחיל להזריק לה נפט וחומרים אחרים, אחרי שסימם אותה והרדימה. כתוצאה מזריקות אלה מתה אילנה ביטורים נוראים, מבלי שהרופאים ירדו לפשר מחלתה.

כאשר הכיר לוי את סוזאן, שעבדה כפקיידה אצל אייליה-מיסערדות מנפרד כץ, שיכנע אותה להיות המטפלת של בנותיו והחל מחזר אחריה כמרץ. אולם סוזאן הצעירה והיפה סירבה לו. אז לקח גם אותה לטיול בשווייץ, סימם אותה ואנס אותה. כאשר ראה שהיא נשמטת מיריו, התחיל להזריק גם לה חומרים שונים וגרם למחלתה.

לאחר שהרופאים איתרו את ריח-הנפט, העלו חשד שידו של לוי במחלתה של סוזאן. המיטרה התקינה בחדרה של סוזאן ראי, שהיה בעצם חלון סמוי, ומאחוריו ישב שטר. גם טלוויזיה במעגל סגור הותקנה בחדר, ושטר לבוש מדי-רופא שהה דרז'קבע בחדר הרופאים.

קורבן אמויאל בבית-המישפט (1983)
גם סימם, גם אנס, גם הזריק ופט

"נרמה היה לנו שלוי גהנה לשחק איתנו. אני חושב שהוא היה כל הזמן צעיר אחד לפנינו. הוא ידע על כל המלכודות, ונהנה להתחרות במיטרה ולצאת מנצח", סיפר רופא שעבד במחלקה באותו זמן.

לוי טיפל גם בסוזאן באותה מסירות שבה טיפל באשתו. הוא היה מחליף את חיתוליה, רוחץ אותה ומביא לה מתנות רכות. גם להוריה נתן כספים ומתנות. המיטרה התחילה לחשוד שללוי יש חשבון-בנק בשווייץ, מהכספים שהשיג במעשים פליליים. הטיולים שערך לשווייץ עם אשתו וגם עם סוזאן רק הגבירו את החשד. אולם המיטרה מעולם לא הצליחה לגלות את מקור הכספים.

גם אחרי שיתוקה של סוזאן המשיך לוי לבקש את ידה, והיא המשיכה לדחות אותו. לבסוף זייף מיכתב בשמו של הרבי מלובאז ביטש, שבו נאמר שסוזאן תרפא רק אם תינשא ללוי. כאשר גם זה לא הצליח וסוזאן דחתה אותו סופית, אירעה לפתע הפסקת-חשמל כללית במחלקה בבית-החולים, נשד מעה צעקה, וכאשר תוקן החשמל התגלה לוי הדואג במקומו הרגיל, ליד סוזאן. הצעירה היתה בפאניקה, עינה היתה צרובה ואדומה והתברר שבעלטה שפכו עליה חומצה. בידיו של לוי לא נמצא שום דבר המעיד על שותפותו במעשה. לבסוף עלו השוטרים על הגג ושם מצאו מזרק, ובו שרידי חומצה. המזרק הושלך על-ידי לוי מחלון חדרה של סוזאן, ונחת על הגג.

כאשר נעצר לוי, הוא סירב לשתף פעולה. רק תרגיל, שהוצע על-ידי פסיכולוג, הצליח לשכנע אותו ולהוציא מפיו הודאה. לוי הובל בלי-חורף סוער לקיברה של אילנה, ושם, כשהוא מושבע בחייהן של בנותיו, התפרץ בכבי וסיפר את סיפורו. מאז במשך זמן ממושך, לא הפסיק לוי לכתוב גירסות שונות של סיפורו. הוא התגלה כחובב כתיבה, ושלח גם להעולם הזה 22 עמודים כתובים בכתב-ידו, שבהם סיפר את סיפורו לפרטי פרטים.

התובע עווי סברין שטרט ו"ל, העלה כעדה ראשונה על דוכן-העדים את סוזאן, הצעירה היפה והבוכיה בכסאי-הגלגלים המסה את לבבות השופטים, והוסיפה כווראי שנים רבות לגזרה-הדין. הסניגורית, נירה לירסקי, הביאה להגנה את תיסמונת הברון מינכהאוזן, סוג